

London story

LAURA LEINER

London story

LAURA LEINER

ZELENÝ
KOCŮR

Z maďarského originálu Laura Leiner: LONDONSZTORI preložila
Lenka Nagyová.

Translation © 2025 by Lenka Nagyová
Zodpovedná redaktorka: Anita Ráczová
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © Leiner Laura, 2025
All Rights Reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-68-0
EAN 9788069010680

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

1.

„Tri minúty,“ Beni vopchal hlavu do maskérne.

Pozrela som naňho v zrkadle nad hlavou hostky.

„Okej,“ *dovtedy budem hotová*, naznačila som.

Beni vošiel do miestnosti, postavil sa vedľa mňa a oprel sa o okraj stola. Sledoval, ako si namáčam štetec do tekutého podkladu, ktorý som si vytlačila na opak ruky, a potom ho nanášam na tvár hostky, ktorá má účinkovať v programe.

„Dokedy sme dnes?“ zaujímala som sa.

Beni, ktorý si práve prezeral veci, čo sa mi vysypali z otvorenej kozmetickej tašky povalujúcej sa na stole, vykryvil ústa a odvetil:

„Musíme potiahnuť, už teraz je jasné, že začiatok poobedňajšieho natáčania sa posúva.“

„Ako to?“ začudovala som sa, zatiaľ čo som rutinne prehrabávala svoju dokonale neprehľadnú mejkapovú výbavu. No potom som zvrátila obočie, zdvihla zrak a vybrala som Benimu z rúk kliešte na mihalnice, s ktorými sa práve hral.

„Je tam nejaký problém s kapsulou,“ odvetil.

„Niečo vážne?“ spýtala som sa, a poprosila som hostku, ktorá sa tak započúvala do nášho rozhovoru, až otvorila oči, aby ich zase zavrela.

„Opäť sa zasekli dvere a účinkujúca nemohla vyjsť,“ povedal, na čo pani v kresle oči priam vyvalila. Bolo jej úplne jedno, že jej práve maľujem mihalnice.

„Čože?“ skríkla vydesená. Mala byť ďalšou účastníčkou kvízu, ktorá prišla na natáčanie.

„Nebojte sa, nestáva sa to často,“ upokojoval ju Beni. „Z desiatich prípadov sa to stane tak... sedemkrát.“

„Čože?“ zamrzla žena a tentoraz jej vyskočilo aj obočie, na ktorom som práve pracovala, takže sa mi podarilo trafiť mimo oblúk.

„Tss,“ zasyčala som. Aby som napravila chybu, vodorovne k ústam som si priložila štetec, jeho rúčku zasekla medzi zuby, rukou zhrabla zo stola špongiu na mejkap v tvare kvapky a namočila som ju do podkladu.

„A doteraz sa ju pokúšali vyslobodiť, takže s natáčaním začíname až v tejto chvíli,“ pokračoval Beni a pohadzoval si pritom špongiu, ktorú som mu podala preto, aby ju položil na stôl.

„Skvelé,“ vzdychla som nespokojne. „Tak napíšem Barnovi. Už sa ma pýtal, dokedy budem. Čo mu mám napísať?“ spýtala som sa a vytiahla som si z vrečka telefón.

„Že dlho,“ odvetil Beni.

„Presnejšie?“ pokúsila som sa.

„Netuším,“ riekol bezradne. „Sedem, osem, desať,“ tipoval.

„Radšej mu napíšem, že prídem neskoro.“

„Som hotová?“ spýtala sa žena v kresle. Celý čas tam sedela so zatvorenými očami a čakala, kým jej dokončím mejkap. Stalo sa, len som jej to zabudla povedať.

Hops, zaškerila som sa na Beniho a schmatla som čistý štetec. Predstúpila som pred kreslo a tu a tam sa ním dotkla ženej tváre, akoby som robila posledné úpravy. Potom som si odkašľala.

„Áno, práve teraz.“

Otvorila oči a ja som automaticky chytila opierku otáčajúceho sa kresla a natočila som ju k zrkadlu, aby sa poobzerala. Hostka, ako to robia vždy všetci, sa naklonila bližšie k osvetlenému zrkadlu a pekne zblízka sa poobdivovala. Medzitým pootvorila dvere aj asistentka s head setom a so zakladačmi na hrudi a súťažiacaj oznámila, že ju odprevadí do štúdia. Žena, ktorá si ešte stále obzerala svoj mejkap, vzrušene prikývla, vzápätí sa zdvihla z kresla a poďakovala mi. Mojou odpoveďou bol úsmev do zrkadla. Po jeho osvetlenom obvode boli umiestnené fotky účinkujúcich významnejších programov. Aj tých som líčila ja.

„Aliz? Ideš?“ spýtal sa Beni, ktorý sa tiež pobral za hostkou.

„Hej,“ prikývla som a mrkla na telefón.

„Už zasa???“ reagoval Barna na moju správu, že sa z natáčania vrátim pravdepodobne až neskoro večer.

„Áno, žiaľ, natiahlo sa to. Ale budem sa ponáhľať,“ odpísala som mu, a kým som čakala na odpoveď, naklonila som sa k zrkadlu a napravila som si krátku ofinu. Aby nebola rozdelená, posúvala som si ju na čele sem a tam. Potom som si vybrala gumičku a tmavohnedé vlasy, ktoré mi siahali tesne nad pleciami, som si opäť stiahla do copu. Skontrolovala som si mejkap, ukazovákom šibla po kútiku oka a prešla som si po linke tušom, a takto som si ju aj napravila. Keďže telefón mi neukazoval žiadne nové správy, s grimasou som konštatovala, že Barna mi už neodpíše. A tak som aj ja vyšla z maskérne.

Ponáhľala som sa chodbou, až kým som nedorazila do vysvieteného štúdia. Postavila som sa za kamery vedľa Beniho. Obaja sme sledovali bielu kapsulu pred LED stenami slúžiacimi ako kulisy. Jeden z našich kolegov na nej práve otvoril dvere a pomohol vstúpiť súťažiacaj, ktorú som líčila. Vzápätí ju pripútal, aby bola v bezpečí, keď spraví stroj – v prípade správnej odpovede na kvízovú otázku – pohyb dopredu-do-

zadu ako prikývnutie, a v prípade nesprávnej odpovede ňou bude triasť zboka nabok.

Asistent ešte raz kontrolne pomykal sedadlom pripomínajúcim húsenkovú dráhu v zábavných parkoch, vyšiel zo stroja a zatvoril dvere. Dokonale zapadli a v kapsule v tvare ležateho vajca takmer zmizli.

Natáčanie sa mohlo začať.

Program s názvom Kvízová kapsula uviedli na obrazovky pred dvoma rokmi a stále sa tešil neutíchajúcej pozornosti. Vizážistkou programu som presne od prvého dielu. Za túto prácu vďačím Benimu. Náš vzťah siaha do dávnejšej minulosti, zoznámili sme sa pred štyrmi rokmi, keď som mala dvadsať a bola som začínajúcou vizážistkou. Beni bol vtedy, v päťdesiatke, už ostrieľaný tvorca televíznych programov s rokmi praxe. Prvýkrát sme spolu pracovali na súťaži krásy, ktorá bola dosť veľkolepá, televízia ju vysielala naživo. Producentom programu sa stal práve Beni a ja som mala byť len jednou z mnohých vizážistiek, no napokon som bola jedinou. Došlo k tomu tak, že o to pôvodne požiadali moju bývalú učiteľku (u ktorej som absolvovala kurz líčenia), no keďže pre jedného človeka by to bolo príliš veľa práce, mohla si so sebou priviesť desať svojich študentiek. Mali jej pomôcť s líčením dievčat, ktoré súťažili o korunu krásy, ale aj s líčením moderátorky a poroty. Bola som jednou z čerstvo vybraných absolventiek, ktoré učiteľka oslovila, no pretože som bola práve na dovolenke pri Balatone a e-mail s ponukou som si všimla v poslednej chvíli, takmer som o všetko prišla. No keďže som bola neďaleko (ja na severnom a súťaž krásy na južnom brehu) a zišla by sa mi akákoľvek odborná prax, samozrejme, dovolenku som prerušila a v sobotu ráno

som odfičala na súťaž krásy. Ostatní (vrátane mojej učiteľky) mali ráno vyraziť z Budapešti mikrobusedom. Stretávka bola až na mieste. Lenže kvôli nejakej nehode diaľnicu vo všetkých pruhoch uzavreli, a tak tam ostali trčať celé hodiny, hoci mali byť už dávno na akcii. Ibaže na tej som bola iba ja. Úplne sama. Keď vysvitlo, že maskérky trčia na diaľnici, všetci – súťažiaci, organizátori a televízny štáb – začali panikáriť. Vtom si niekto všimol, že na prízemí hotela, kde sa konala súťaž, sa kade-tade pobežujúcich ľudí vypytujem, kde sa nachádza maskérňa. Moju otázku začul aj vystresovaný plešivejúci územčistý muž s visačkou na krku, popri ktorom som práve prechádzala. Zarazil sa, potom ku mne pristúpil a ukázal na mňa.

„Povedz, že si vizážistka!“

„Áno,“ odvetila som.

„Ó, bože, ďakujem ti!“ hodil pohľad k stropu. Zadívala som sa naňho, no vzápätí ma schytil za rameno a ťahal za sebou. „Sme v neuveriteľne veľkej kaši,“ začal mi rozprávať v pokluse. „V stávke je celý program, čoskoro sa začne živé vysielanie a súťažiaci čakajú, aby ich nalíčili,“ drmolil, prechádzajúc cez vestibul hotela do jednej z konferenčných miestností. „Takže ty budeš moja záchrankyňa...“

„Aliz,“ doplnila som.

„Aliz,“ zopakoval. „Ja som producent programu, Beni,“ predstavil sa, zastal pred jednými dverami a dlaňou ich potlačil. Pred očami sa mi rozprestrel chaos. Súťažiaci a ich asistentky pobežovali medzi mobilnými stolíkmi so zrkadlami a vešiakmi na kolieskach. „Všetko závisí od teba,“ ukázal a pokynul mi, aby som vošla.

„Ja ne...“ habkala som, stojac pred obrazom, od ktorého som radšej odvrátila zrak. Vystrašene som pozrela na producenta po svojom boku. „Ja som len nedávno skončila, prišla som na prax, ostatné dievčatá...“

„Ostatné dievčatá trčia niekde na diaľnici, si tu len ty,“ hypnotizoval ma pohľadom.

Pozrela som sa mu do očí a pochopila, kam tým mieri, a tak som rozhodne potriasla hlavou.

„V žiadnom prípade,“ vyhlásila som. „Vylúčené, ja ne... Ja to sama nedokážem,“ povedala som s vypleštenými očami.

„Nikoho iného nemám!“ kontroval okamžite. „Prosím,“ zadíval sa na mňa. Myslím, že som ešte nikdy nikoho nevidela v takom stave zúfalstva ako Beniho. Stál pred konferenčnou miestnosťou hotela pri Balatone a pot na čele sa mu len tak perlil. „Budeš musieť,“ naliehal. Už-už som otvárala ústa, aby som mu protirečila. „Povedala si, že si začiatočníčka?“

„Áno,“ prikývla som.

„Dobre. Ak mi teraz pomôžeš, ručím ti, že ti zoženiem prácu v televízii. Vybavím to. Čokoľvek,“ sľuboval a so zatajeným dychom čakal na moju odpoveď.

Odtrhla som od neho zrak a s bezradným povzdychom som nakukla do chaosu, ktorý vládol v miestnosti. Potom som sa opäť pozrela na producenta. Znelo to ako šanca, aká sa začínajúcim vizážistkám len tak nenaskytne. Príležitosť aj sľub.

„Doprdele,“ vydýchla som. „Veci na líčenie?“

„Nemáme nič,“ odvetil.

„Svetlá?“ prebehla som pohľadom po miestnosti.

„To, čo vidíš,“ ukázal naokolo.

„Skvelé,“ zahučala som.

„Len mi povedz, čo potrebuješ, a prinesiem to,“ ponúkol sa.

„Desať vizážistiek s profesionálnym vybavením,“ odsekla som, na čo Beni iba prikývol a nervózne čakal, čo spravím. „Okej, okej. Len žiadnu paniku,“ hrabla som si do vlasov. Myšlienky v hlave mi šialene vírili. Keďže som si práve odbehla z dovolenky, mala som so sebou len zo pár vecí. Jeden-dva rúže, kazetu očných tieňov a špirálu.

To nebude stačiť na nič. „Cestou sem som neďaleko videla drogériu,“ prehodila som. „Potrebovala by som niekoľko drobností.“

„Napíš čo a pošlem tam niekoho.“

„Dobre,“ odvetila som a rýchlo som spísala, čo majú kúpiť. Beni mi zoznam takmer vytrhol z ruky a ponáhlal sa preč.

Vošla som do konferenčnej miestnosti a poprosila o pozornosť. Prvé, o čo som dievčatá požiadala, bolo, aby vyložili všetky veci na líčenie, ktoré majú so sebou. Našťastie sa toho našlo dosť. Rúž, lesk na pery a korektor mala takmer každá, no u niektorých kočiek sa skrývalo kompletne profesionálne vybavenie.

Kým som si prezerala úlovky, Beni doniesol veci, ktoré zohnala jeho asistentka. Dal mi do ruky tašku plnú štetcov, vatových tyčiniek a tampónov, odličovačov, umelých mihalníc a lepidiel.

„Super,“ v rýchlosti som nakukla do tašky, nech viem, s čím budem pracovať. Aby sme napredovali, báb, ktoré už na mňa čakali, som sa opýtala, či si dokážu nanieť podkladový mejkap. V tomto smere sa na mňa usmialo šťastie. Veľkú časť dievčat zdvihlo ruku dvadsať, čiže mojou jedinou úlohou bolo len to, aby som ich inštruovala.

„Čo myslíš? Stihneme to do začiatku vysielania?“ prešlapoval okolo mňa Beni.

„Netuším,“ precedila som cez zaťaté zuby a prešla som medzi dievčatá, ktoré sa pripravovali pred zrkadlami, aby som rozdala pomôcky na líčenie. „Ale spravím všetko, čo bude v mojich silách...“

„Vidím,“ uznal. „Môžem ti ešte s niečím pomôcť?“ spýtal sa, keď som práve stála pred jednou súťažiacou a nalepovala jej mihalnice. No pri pohľade na výsledok som s grimasou pokrútila hlavou.

„Len sa modli, aby držali, lebo s týmito som ešte nikdy nepracovala,“ pozrela som na krabicu od lepidla a s gestom „čo už“ som ju odhodila nabok.

Lepidlo napokon mihalnice udržalo a súťaž krásy sa začala načas. O šiestej, tak, ako to bolo uvedené, ju televízia vysielala naživo. Zo šialenstva, ktoré tomu predchádzalo, diváci nevideli nič.

Na smrť unavená, spotená a po uši zababraná od trblietavého tieňa na viečka som zrazu stála v konferenčnej miestnosti. Už odtiaľ vyšla v bikinách aj posledná súťažiaca, aby sa po chodbe ponáhľala na mólo pri bazéne. V náhle prázdnej sále, kde vo vzduchu poletovalo farebné umelé pierko, čo odpadlo z ozdoby do vlasov, a napokon pristálo na koberci, som si po všetkom tom chaose a zhone konečne vydýchla. Od bazéna sem tlmene doliehali hudba a potlesk, znak toho, že program odštartoval. S unaveným úsmevom som prikývla, pristúpila k svojej taške a s vedomím, že moja práca je hotová a môžem ísť, som si zbalila veci. Zostala som úplne sama, všetci už boli vonku na natáčaní. Rozrazila som dvere pred sebou a cez vestibul hotela som prechádzala k východu. Skončila som, dovolenka môže pokračovať. Ponuku, ktorú mi producent dal, som už vôbec nebrala vážne, vyhodnotila som ju ako ľahkovážny sľub, ktorý sa zrodil v strese, a dúfala som, že dnešok si môžem uviesť aspoň ako referenciu, pretože uprostred chvatu a pobeovania o tom nepadlo ani slovo. To bolo všetko, v čo som dúfala. Práve preto som sa veľmi potešila, keď mi na druhý deň ráno zavolala bývalá inštruktorka. Vraj ma cez ňu hľadá nejaký producent. Myslela som si, že si so mnou chce ujasniť uvedenie môjho mena, a s tým som mu aj zavolala späť. No napokon vysvitlo, že Beni nehovoril len tak do vetra. Na moje najväčšie prekvapenie ma odporučil na jednu prácu do televízie, ktorá sa vydarila tak dobre, že ma potom ako maskérku zaradom zamestnával vo svojich

programoch. Robili sme spolu diskusné relácie aj talentovú šou. Bola som prvá, koho si k sebe pred dvoma rokmi, keď sa začínala Kvízová kapsula, vzal. Odvtedy láme rekordy sledovanosti. Medzičasom sa z nás s Benim nestali len kolegovia, ale aj skutoční priatelia. Takí, že som mu bola za svedkyňu na svadbe a musela som mu sľúbiť, že on bude svedkom na mojej. Mysleli sme si, že to bude už čoskoro.

Hráčka Kvízovej kapsuly sa dostala len po tretiu otázku. Odpovedala nesprávne a vypadla. Prístroj zažiaril načerveno a dymostroj silno ofúkol kapsulu, ktorá začala najprv triasť súťažiacou uväznenou vnútri, no potom sa náhle zastavila a dvere na nej sa otvorili. Teda mali sa otvoriť, ale opäť vypovedali službu, takže natáčanie sa prerušilo. K práve zaseknutej súťažiacej, ktorá mala podľa pravidiel programu po vypadnutí z kapsuly vyjsť, teda ak by mohla, sa naraz ponáhľalo hneď niekoľko pracovníkov. Bolo nutné ju vyslobodiť.

Beni šiel okamžite zistiť, čo sa deje. Stála som pri jednej z kamier a čakala, keď popri mne prešiel jeden z členov štábu s telefónom pri uchu. Z útržku rozhovoru som započula „nech vypáčia dvere“. Už vtedy som tušila, že dnes v natáčaní pokračovať nebudeme. Čoskoro to potvrdil aj Beni, ktorý sa ku mne vrátil, aby ma informoval.

„Ako sme na tom?“ zaujímala som sa, hoci som to aj sama približne uhádla. Stačilo, aby som sa mu pozrela ponad plece. Na obrovskej LED obrazovke prebiehal živý prenos nemého vreskotu súťažiacej, ktorá bola zaseknutá v kapsule. Darmo jej traja členovia štábu vedľa zatvorených dverí kričali, aby sa nebála, pretože ju hneď pustia von.

„Dobre,“ zahmlieval Beni.

„Budeme pokračovať?“

„No, nie až tak dobre,“ pokýval hlavou. „Na dnes sme už určite skončili.“

„Takže to znamená, že môžem ísť?“ spýtala som sa natešená.

„Áno. Ak teda nechceš počkať. Začínajú uzatvárať stávky, za aký čas ju tentoraz vyslobodia,“ ukázal dozadu na štáb.

„Nie, nie,“ zdvihla som na obranu ruky. „Teda, áno, do stávky sa zapojím, podľa mňa to potrvá dvadsaťsedem minút,“ vyslovila som svoj tip. Beni ho prijal kývnutím hlavy. „Ale ja radšej pôjdem,“ dodala som. „Ani si nepamätám, kedy naposledy som skončila na obed, idem zavolať Barnovi. Aj tak bol podľa mňa namrzený, že aj dnes prídem domov neskoro,“ vysvetľovala som, zatiaľ čo som si už dvíhala mobil k uchu. „Ahoj,“ pozdravila som, keď som ho začula v telefóne. „Predstav si, skončili sme,“ povedala som tak vzrušene, ako keď sa s niekým delíme o dobré správy, o ktorých vieme, že sa im ten druhý poteší.

„Ako to?“ predniesol Barna prekvapene.

„Kapsula sa zasa pokazila, takže natáčanie sa prerušilo a ja idem domov,“ rapotala som celá šťastná.

„Super! Aj tak som sa s tebou chcel porozprávať,“ povedal, na čo mi vyskočilo obočie.

„Áno?“

„Hej.“

„O čom?“

„Potom ti to poviem... osobne.“

„Okej, tak idem.“

„Aliz...“ dodal.

„Áno?“

„Donesieš niečo na obed? Ešte som si neobjednával a ak to máš cestou...“

„Jasné,“ prerušila som ho. „Ako zvyčajne?“

„Áno,“ odvetil.

„Dobre. Zastavím sa po obed a prídem,“ povedala som, potom som zložila telefón a dojatá som pozerala na Beniho. Všimol si, že so mnou niečo je, preto rýchlo ukončil vlastný hovor. Myslím, že kvôli zaseknutým dverám na kapsule práve telefonoval s požiarnikmi.

„Čo sa stalo?“ pritisol si telefón na plece a spýtavo na mňa hľadel.

„Barna,“ odvetila som. „Povedala som mu, že idem domov, on na to, že dobre, lebo aj tak sa so mnou chcel porozprávať...“

„Aha.“

„Nie, počkaj,“ naznačovala som mu očami. „Povedal... porozprávať. Osobne,“ opakovala som jeho slová.

Beni mierne stiahol obočie, chvíľu premýšľal, a keď mu to docvaklo, jeho ústa vytvorili dokonalé o.

„Áno,“ vyškierala som sa celá natešená.

„Myslíš, že...?“ zdúpnel.

„Áno,“ predniesla som rozhodne. „Určite. Dnes ma požiada o ruku,“ šepkala som s pohľadom meravo upretým pred seba.

Stalo sa to presne pred štyrmi týždňami, keď Barna, s ktorým tvoríme pár už dva roky, a minulý rok v lete sme sa k sebe aj nastahovali, práve telefonoval na balkóne, keď som prišla domov. Zdalo sa, že ide o niečo pracovné. Ako webovému vývojárovi sa mu často stáva, že mu niekto zavolá a podrobne s ním preberá rôzne možnosti. Preto som ho nerušila, len som zaklopala na sklo, na čo sa otočil a zakýval mi, naznačujúc, že hneď skončí. Mávla som, že má čas. Potom som od dvier na terasu prešla cez obývačku smerom do spálne popri Barnovom pracovnom kútiku, ktorý si doma vytvoril. Mal tam zapnutý počítač s otvoreným prehliadačom. Ako zvyčajne som popri ňom precupitala, ani som si ho priveľmi nevšímala, no zrazu som kútikom oka zbadala niečo, čo ma po dvoch krokoch zastavilo. Pokrčila som obočie, vrátila som sa a podozrievavo som skúmala otvorenú webstránku. Nepamätala som si, že

by mi povedal, že pracuje na webshope klenotníctva, dokonca na takom, čo by bol už v natoľko pokročilom stave, ako mal obchod na obrazovke. Zdal sa funkčný, s produktmi, ktoré si možno objednať. Zvláštne, pomyslela som si... A vtedy mi to zrazu doplo. Webshop nevytvára Barna. Už je hotový. A otvorené produkty nenahráva. On si ich prezerá. Alebo... Alebo ich práve kupuje. Chystá sa na zásnuby. Barna ma chce požiadať o ruku. Toto poznanie ma vydesilo a okamžite som odskočila od počítača, ešte než by sa Barna stihol vrátiť z terasy a vysvitlo by, že som prekukla jeho plán. Aby som sa tomu vyhla, rýchlo som vbehla do kúpeľne, dokonca som si o roh stolíka pod televízorom udrela aj pišťalu, čo ma stálo pár nemých výkrikov a oči plné slz. Zatvorila som dvere na kúpeľni a oprela sa o ne. Skĺzla som na zem a skontrolovala som si čerstvé zranenie na nohe. Zaťala som zuby a ohmatala si oškretú kožu, ktorú som sa pokúsila uhladiť, akoby sa to dalo vyriešiť takto. Vtom som spoza dverí počula, ako Barna ukončil hovor a vracia sa do obývačky. Zvuky vŕzgajúcej stoličky mi prezradili, že si sadol za počítač. Ibaže keď som vyšla z kúpeľne, stránka so šperkami už otvorená nebola. Minimalizoval ju, aby som ju nevidela.

To bolo pred štyrmi týždňami. A hoci už v ten deň som rodičom, staršej sestre, dokonca aj Benimu a jeho manželke oznámila, čo som videla, s Barnom ani odvtedy medzi nami nič ohľadne tejto témy nezaznelo. Po čase som si myslela, že čaká na nejakú špeciálnu príležitosť, a tak ma trochu prekvapila myšlienka žiadosti o ruku počas všedného dňa, po práci. Napokon som však dospela k tomu, že náš vzťah aj tak nie je o veľkolepých veciach, skôr o jednoduchosti, pre ktorú je typický postoj „veď prečo nie“. Koniec koncov, tak prebiehalo aj naše spoločné nasťahovanie sa, takže spontánne zásnuby v stredu popoludní by pasovali asi ešte viac, tá myšlienka ma opantávala čoraz intenzívnejšie.

Až keď sa na mňa na chodbe štúdia Beni spýtavo pozrel, uvedomila som si, že pravdepodobne niečo povedal.

„Ale dúfam, že Barnovi odpovieš rýchlejšie,“ poznamenal.

„Prepáč, čo si sa pýtal?“ vytrhol ma zo zamyslenia.

„Či už vieš, čo mu odpovieš?“ záhadne si ma prezeral.

„Aha! Myslíš to. Jasné,“ prikyvovala som. „Počas uplynulého mesiaca som si to asi tisíckrát premyslela. A áno. Jasné, že áno!“

„Hmm,“ okato si ma premeral.

„Čo?“

„Beni, je tu nejaký zvärač, hovorí, že dvere na kapsule musí rozrezať,“ zastala pri nás asistentka s mikrofónom na hlave.

„Čože? Nech sa ich neopovážia rozrezať, na to nemáme poistený stroj!“ začal cúvať. „Hneď som tam,“ vyprskol nervózne a otočil sa ku mne.

„Len choď,“ posielala som ho. „Aj ja bežím, ešte sa musím zastaviť po jedlo,“ dodala som, na čo Beni, ktorý sa už vydal druhým smerom, ostal zarazene stáť.

„Počkaj, že čo?“ zavolať za mnou. „Aké jedlo?“

„Barna ma poprosil, aby som priniesla obed, neďaleko odtiaľto je...“ ukázala som smerom, kde sa vedľa štúdia nachádza bistro. Beni pokrútil hlavou, keďže presne vedel kde. Ale pýtal sa na niečo iné.

„Ty si berieš jedlo na vlastné zásnuby?“ čudoval sa.

„Akože...“ mykla som plecami. „Myslím, že on nachystá všetko ostatné,“ jachtala som, ale Beni na mňa ešte stále spýtavo hľadel. „Aj tak tam často jeme,“ utrúsila som, no moje argumenty ho nepresvedčili. „Alebo je práve toto jeho plán. Aby som ho neupodozrievala, ale aby sa zdalo všetko všedné a pritom...“ tajuplne som sa usmiala. „Prídem domov a bum,“ fantazirovala som, no náš rozhovor bol prerušený. Po Beniho sa vrátila asistentka, a tak mi rýchlo zaželal veľa šťastia a ponáhlal sa do štúdia. Ešte chvíľu som postávala

na chodbe, potom som sa s obrovským povzdychom otočila a vykročila k východu.

Keď som vyšla zo štúdia s umelým osvetlením, májové slnko ma prinútilo zatieniť si prižmúrené oči. Prešla som k blízkeму bistro, kde som si nechala zabaliť dve porcie kuracích stripsov s hranolkami. Bola to zvyčajná objednávka, a predsa som si tašku so zviazanými ušami brala z pultu akosi slávnostne.

2.

Keďže som už bola od vzrušenia celá nedočkavá, nechcela som mrhať časom na mestskú. Chcela som byť doma čo naj-skôr, a tak som pred štúdiom zakývala na taxík, sadla som si na zadné sedadlo a nadiktovala adresu. Krabicu s horúcim spodkom som si položila na stehná, ktoré sa v rýchlom tempe dvíhali hore-dole, keďže nohy mi počas cesty netrpezlivo poskakovali. Pohľad mi zabľúdil na prsty zakvačené do ucha tašky, trochu som nadvihla napnutú ruku a sústredila som sa na svoj holý prstenník. Snažila som sa predstaviť si ho s prsteňom, ktorý som videla na stránke zlatníctva. Potom som odťahla pohľad a trochu sa oprela dozadu, aby som cez okno videla, prečo sme vlastne zabrzdili. Kolóna áut, na konci ktorej sme stáli, sa pred nami vliekla krokom. Taxikár, vidiac moju zvedavosť, nahlas vyslovil to, na čo som prišla aj sama. Je zápcha.

„Áno,“ zašepkala som, opäť som sa zadívala na prstenník, a zovrela som ruku v päšť. Netrpezlivo som čakala, kedy dorazím domov.

O takých dvadsať nervy drásajúcich minút neskôr som z taxíka vystúpila pred trojposchodovou bytovkou. Prešla som ku vchodu a začala som hľadať v taške kľúče. Rukou pokry-

tou vzorkami mejkapu, čiarami od rúžu a linkami od tušu som otvorila vchodové dvere a vošla na schodisko, kde bolo v porovnaní s teplom vonku chladno. S krabicou v ruke som sa vydala po schodoch, a keď som sa vydriapala na prvé poschodie, zastala som pred dverami. Na chvíľu som sa ešte aj uchechtla ako niekto, kto náhodou vie o vlastnej oslave s prekvapením. Potom som sa spamätala a opäť zväžnela, aby som sa neprezradila a otočila som kľúčom vo dverách.

Čakala som nejakú jemnú hudbu, preto som pri tichu, ktoré ma privítalo, ostala trochu prekvapená. Zvnútra bolo počuť len zvyčajné ťukanie do klávesnice.

Dvere som za sebou privrela päťou svojich nízkych conversiek, naschvál som ich nechala zabuchnúť, aby som dala Barnovi jednoznačne najavo, že som doma. Trochu som sa aj motkala na chodbe, aby sa prípadne mohol pripraviť, ak si, povedzme, do môjho príchodu ešte sadol späť k počítaču, aby pracoval alebo niečo také. Dobrých tridsať sekúnd som sa šuchtala, ale napokon som vzala tašku s jedlom a vkročila do obývačky. A ostala som zarazene stáť. Barna totiž sedel chrbtom ku mne. Nerušene pracoval. Obzrela som sa, ale nevidela som nič, čo by odkazovalo na akékoľvek prípravy alebo špeciálnu príležitosť. Na stolíku pred pohovkou neboli nachystané poháre, chýbala tam malá krabička, nehrala hudba, nič. Privítal ma len zvyčajný pohľad na náš podnájom s Barnom, ktorý mi sedel chrbtom a niečo doťukával na klávesnici. Potom sa obrátil a zo svojej gamerskej stoličky sa na mňa usmial.

„Už si doma?“ spýtal sa udivene.

„Áno,“ odvetila som. „Prišla som taxíkom,“ dodala som.

„Naozaj? Prečo?“ čudoval sa.

„Lebo...“ neisto som pokrčila plecom. „Aby jedlo príliš nevychladlo,“ ukázala som na krabicu a ešte raz som sa obzrela. Nie, nebolo tu nič extra, všetko vyzeralo ako zvyčajne.

„Okej,“ odtlačil sa Barna od stola a trochu sa aj s kreslom posunul dozadu.

„A pretože si hovoril, že sa so mnou chceš porozprávať,“ prehodila som. „Aj preto som sa ponáhľala.“

„Ach tak,“ povedal akosi priškrtené. „Áno,“ prikyvoval. „Mali by sme sa. Porozprávať.“

„V poriadku,“ potlačila som úsmev a spýtavo som nadvihla ramená. „A ideme niekam alebo...?“ vyzvedala som.

„Nie, nie,“ pokrútil hlavou. „Radšej tu, kde je pokoj,“ povedal.

„Súhlasím,“ pritakala som, na čo Barna našponoval obočie. „Teda, ja som s tým v pohode, ak ostaneme doma,“ hlesla som rýchlo ešte skôr, než zistí, že viem, čo sa deje. „Vybalím jedlo a hneď som tu,“ zašermovala som s krabicou s jedlom, ktorú som držala v rukách.

„Dobre, ja si zatiaľ uložím veci,“ obrátil sa späť k počítaču a myšou začal zatvárať okná. So srdcom bijúcim opretekou som prešla do kuchyne a položila na linku tašku so zviazanými ušami. Zrazu som začula, ako Barna v obývačke vstal. Žalúdok sa mi nervózne stiahol a oprela som sa o kuchynský pult, aby som sa párkrát zhlboka nadýchla. Naposledy som odfúkla a s rozhodným výrazom na tvári som sa otočila, aby som sa vrátila do obývačky.

Barna stál uprostred miestnosti a nervózne pukal hánkami. Naklonil sa ku mne a slabo sa usmial. Úsmev som mu opätovkala a zastala som pred ním, hryzúc si okraj spodnej pery. Zvedavo, plná očakávaní, som mu hľadela do očí.

„Som tu,“ povedala som potichu.

„Okej,“ pritakal a vydýchol, potom rovno spustil. „Pozri, sme spolu už... Dva roky.“

„Áno,“ zašepkala som.

„Prešli sme si spolu mnohými vecami.“

„Áno,“ súhlasila som.

„Ak to aj bolo niekedy ťažké, aby sme sa obaja dopracovali tam, kde sme teraz, potrebovali sme pomoc a podporu toho druhého,“ predniesol a narážal na časy, keď nešlo všetko hladko. Vo dne v noci som trčala na natáčaní kvízu, kým on rozbiehal vlastný biznis.

„Áno, mali sme aj ťažké obdobie,“ podotkla som s úsmevom.

„Podľa mňa máme mimoriadne šťastie, že sme našli jeden druhého a že máme za sebou dva takého roky. Viem však aj to, že tiež určite cítiš, že prichádza nejaká zmena,“ dodal a zvedavo ma skúmal, akoby chcel vedieť, ako budem na jeho slová reagovať.

„Áno. Aj ja to cítim,“ potvrdila som a srdce mi búšilo až niekde v krku. Pohľadom som kopírovala pohyb jeho ruky. Najskôr si uvoľnene hrabol do vlasov a potom siahol za chrbát k zadnému vrecku.

„Aj ty?“ neveriacky sa spýtal s úškrnkom na tvári.

„Áno, jasné,“ prikyvovala som nadšene a nespúšťala som oči z jeho ruky. Ešte vždy ju mal za chrbom, no pomaly ju posúval dopredu. Prichádza krabička. Bude tam krabička s prsteňom. Teraz! – myšlienky mi šialene lietali. Vtom Barna natiahol ruku pred seba a v nej... a v nej nebolo nič. Zamračila som sa a vyplašene som sa mu pozrela do očí.

„Takže aj podľa teba by sme sa mali rozísť?“ vyslovil a viditeľne sa mu ulávil.

Jeho slová ma uprostred našej malej obývačky úplne rozsekali.

„Prosím?“ vybafla som. Môj hlas znel akosi vzdialene a cudzo, akoby nevychádzal zo mňa. Nebola som si istá ani tým, či to počul, pretože mnou sa vôbec nezaoberal, iba sám sebou. Len predou mnou hore-dole pochodoval, až sa zdalo, že mu spadol obrovský kameň zo srdca, dokonca sa uvoľnene zasmial a pokračoval:

„Totálne som cítil, že nám to už istú dobu neklape, ty neustále pracuješ, veľakrát až do noci, a mne medzitým nabehol pracovný režim, poobede si už môžem dať voľno, máme úplne iný rytmus a...“ tliachal, potom sa obrátil ku mne, akoby čakal, že jeho slová potvrdím. Vtedy si všimol, že som sa ešte stále ani nepohla, ani neprehovorila. „Hej, nie?“ zatiahol už menej sebaisto ako predtým a čakal na moju odpoveď. Nadvihol obočie. Hľadala som slová, ktoré akosi nie a nie prísť.

„Rozchod?“ ozvala som sa napokon. „Ty sa so mnou rozchádzaš?“ hľadela som bez žmurknutia na Barnu, ktorý si medzitým uvedomil, že sme nemysleli celkom na to isté. To ho pomerne dosť zmiatlo.

„Prečo, ty... Ty sa nechceš?“ spýtal sa.

„Čo?“ vypleštila som oči. „Nie!“ hystericky som sa zarehotala. „Nie, vôbec. Ja sa nechcem...“ zasekla som sa. „Ako to myslíš, že to cítiš už istý čas a...“ Jeho slová, ktoré ma zasiahli ako studená sprcha, ma nútili zamyslieť sa.

„Ou!“ zrazu mu došlo, že som o jeho plánoch ani netušila. Lútostivo pokrútil hlavou. „Doriti, Aliz, myslel som si, že aj ty...“ sklopil zrak. „Ach, doriti. Čo si si myslela, o čom sa chcem porozprávať?“

„Myslela som si, že ma požiadaš,“ vyliezlo zo mňa úprimne.

„O čo?“ vyprskol, a keď videl môj výraz tváre „to nemyslíš vážne“, ešte viac ho to zarazilo. „Aha, že o ruku?“

„Hej!“ odfrkla som rozčúlene. „Ach, bože,“ klesla som na gauč, pretože som sa už dlhšie neodvážila spoliehať na nohy, že ma unesú. „Ach, bože,“ zopakovala som do dlaní, do ktorých som si pochovala tvár, a laktami som sa oprela o stehná. Začala som sa kolísať dopredu-dozadu. „Ježiši.“

„Zásnuby?“ zamrmlal Barna nechápavo, aspoň natoľko prekvapený, ako som bola aj ja. Lenže naše prekvapenia boli úplne iného pôvodu. „Prečo... Na základe čoho si si to myslela?“ spýtal sa.